

Oosterschelde

28 augustus

Martinique, Robby, Wilfried, Ferre

Slechts 4 kopjes telde het SKK-team dat zich die zaterdagmorgen naar de Schelde begaf. Het was droog maar het waaide al deftig. Het uitgestippelde traject werd aan de club gewijzigd. Met 4 kajakkers vonden we het zinloos ons met 2 auto's te verplaatsen. We besloten Bruinisse als start- en aankomstplaats te torpederen. Ons doel werd boterhammen te eten in Stavenisse. Gezien het verder gelegen vertrekpunt werd het een race tegen de tijd.

Ons uitgangspunt werd 10 uur – 10 uur 30 in de boot, het getij keerde immers om 12 uur 15.

Wilfried's wagen met kar denderde, met zijn gekende snelheid, over de Nederlandse macadam. Het liep vlot tot aan de bruggewacht op de Zeelandbrug. Hoe die mannen onze intenties kenden weten we nu nog niet, maar ze fnuikte onze race. Net voor onze snuit werden de slagbomen neergelaten. De brug ging tergend traag de lucht in. Zeilers met hun hoge masten schoven ons voorbij van links naar rechts en van rechts naar links, hevig wiegend met hun 'moderne boomstammen'. Wij konden geprikkeld, in alle rust, hun deining gade slaan van op de brug. Het tellen van de witte kopjes op het water, onder de brug was onbegonnen werk, het was in ieder geval een enorme meute. We konden er van op aan, dit werd geen slaapverwekkend uitstapje.

Met enige vertraging vonden we een geschikt instaplaatje in de haven. Iets na elfen trok de vierde muskietier zijn spatdek over het resterende gat en peddelden we de haven uit. Na het opdraaien van de Zijpe, verwelkomde de wind ons met een opwarmertje. In dit stuk tussen de Krammersluis en de Krabbenkreek, trok hij maar een stukje van zijn register open. Zo konden onze stramme spieren zich al 'stretchend' prepareren voor het zwaardere werk. Ter hoogte van de Krabbenkreek gaf hij een flinke dreun op zijn blaasbalg. Meteen danste een groep witte kopjes op deze prelude tussen de 2 oevers. Ook voor Martinique het sein om tot leven te komen op dit hobbelig parcours.

Robby volgde na enige aarzeling haar tred. De anciens Wilfried en Ferre lieten het 'jonge geweld' betijen en aanschouwde op enige afstand, de krachtmeting met de wind.

Het getij verwisselde van partner. Samen met de wind sloot hij een bontgenootschap tegen die natuurverstoorders. Voor Wilfried werd het extra zwoegen. Een kleine vergetelheid zorgde nu voor een stroom zweet over zijn rug. Zijn roer lag immers vochtvrij te blinken in de loods. Zonder dit element luisterde zijn waterros niet krachtloos naar zijn instructies.

Ter hoogte van Stavenisse werd er even overlegd of we zouden oversteken richting haven of we de zandplaat voor ons zouden omtoveren tot picknick plaats. Een knagende maag besliste mee voor de laatste suggestie. Een zandplaat is niet de ideale plaats om uitgebreid te lunchen. Wanneer je zitvlak enige seconden het zand beroert, voelt je onderstel al nattigheid, terwijl de wind je beleg tussen de boterham wegblaast. Het opdrogend zweet, bezorgt je snel rillingen en kippenvel zijn de eerste tekenen van nakend klappertanden. Smakelijk !

Het duurde dan ook geen dik kwartier of de kajaks lagen terug in de pekel. Met wat paddelslagen kwam de warmte terug in onze lede.

Martinique stelde voor nog een tijdje te spelen op de golfjes met zicht op de Zeelandbrug. Zulke krachtverspilling was voor Wilfried zinloos tijdverdrijf.

De terugweg aanvagen met een koppige boot was voldoende aan watter energie.

Met de wind af en toe in de rug, maar meestal rechts terzijde, was het even zoeken naar de optimale vaarstijl. Soms surfte je op een aanrollende golf, maar kwam de rechteroever vrij snel naderbij, terwijl de overzijde de juiste richting was. Met de zijwind werd het gevecht hervat om geen voeling met de waterkaart te verliezen. Een roer in deze omstandigheden is als een toverstokje. Robby met een smile, gleed met zijn bootje van rechts naar links. Elders kreunde en zuchtte een ander zich een weg naar Bruinisse.

Op het Zijpe werd het opnieuw wat rustiger. In deze rustige omgeving, werd Ferre verwenst door een vloekende zeiler, die kajakkers in de verste verte niet in zijn vaarwater lust. Bestaan er ook al BMW-ers op het water?

Om de hoek, bij de haven van Bruinisse, leek alle winderigheid verprot.

Met een gekrakeleerde waterspiegel werd uitstappen enkel een gevecht met de steiger, om de lengte van je boot te behouden.

Uiteindelijk lagen de 4 ongeschonden op de kar.

We sloten traditioneel af met een Belgisch biertje in het 'Scheldezicht' achter de dijk.

ferre